

PRZYTOCZENIE (6) *sb n*

o oraz pierwsze e jasne; końcowe e z tekstu nieoznaczającego -é.

sg *N* przytoczeni(e) (4). ◇ *A* przytoczeni(e) (2).

Sł stp, Cn, Linde brak.

1. *Podanie, przekazanie jakiejś treści, zacytowanie* (4) :

przytoczenie kogo [= autora], czego (3): *Prosapodosis, Latine Redditio, Assignatio, Przyczyny przitoczenie. Mącz 327a; RejZwierc 51; A vczynię to/ piárzow ftárych Kátholiki Rzymfkiey/ przytoczenie/ nie w ten ípofob/ żebyim/ ábo iálnym wyrokom duchá ś. Bożego nie vfał/ ábo fię też iefzcze ná oyce Pápiełkie w ípráwie zbáwienny oglédáć miał: [...] ále w ten/ áby fię ci záwftýdzili/ á potym záś obaczyli y vpámiętáli CzechEp 35.*

Ze zdaniem przydawkowym (1): *Nadobne przytoczenie/ iż nikt iny tháiemnicy Páńłkiey zrozumieć nie może/ iedno íam Pan Bog wedle obietnic íwoich. LubPs X6v marg.*

2. *Odniesienie, powiązanie, skojarzenie* (1) : *Consequentia, quae ex praecedentibus infertur, Przitoczenie/ Náśládowánie/ Zámknienie/ Vrościenie. Mącz 385b.*

3. *Przymówienie, dokuczenie [czym]* (1) : *Allusio, Przirznienie/ przitoczenie słowy. Mącz 199a.*

Synonim: 1. podanie.

Cf PRZYTOCZYĆ